

Sr. D. Alfonso Costafreda

Carmen, 24

Tárrega (Leida)

Recu<sup>6</sup> / Manzanatero hiler - arrabal de Sta. Ana, 38, 2.º - Recus

Reus, dilluns

Estimat amic,

l'últim dia, que vas vindre a recollir  
els llibres a casa meua, vas deixar com sempre  
pensar. hi la idea de que t'escrivir algun  
dia d'aquestes vacances. Però, ja veus, m'ho  
menc en serio i t'escric. No sé ben bé encara  
per què, però vull abandonar-me al que es  
presenti, per veure si explota alguna cosa  
del que vol explotar.

Penso que potser es una tonteria es-  
criure així. Una carta ben bonica, ben pen-  
sada abans i per deixar caure quatre in-  
feriositats, queda unet bé! Però no som  
gent gaire normal, no et sembla? Després  
de tot, si retornas a la veritat, a veure'm  
espontàniament tal com sóc, he de veure  
que no soc gens normal, que m'he d'a-  
magar dels deus per que no m'humiliïn  
al veure'm massa boig. Però també tinc  
necessitat de tant en tant de desfer-me de  
tot i enfonsar-me tal com sóc en una altra  
persona, en tu ara. Però sóc imbècil. Tinc  
dret a fer-te la mala parada d'haver  
de reportar-me d'aquesta manera? Però  
ja sé que aquesta pregunta encara és més  
imbècil i no té raó d'ésser. És que potser  
series tu també una persona "normal"? No

et martegues fastigosament a tu mateix, com  
jo - i tens necessitat de que tothom se  
n'enteri, i te n'averigonyeixer, com jo, des-  
prés?

Fàstic, fàstic, fàstic.

Tinc clara consciència de que tot el que  
dic és despreciable. No té ni el valor de no-  
guer-se dir que "és despreciable". Et a dir que  
no queda bé de cap manera. Però ve jo  
mateix ben aprop de mi mateix, sense que  
m'adelanti cap a res, de millor, sense que  
em repari de la meua immediatesa cap a  
res que actui una mica més endavant. És  
necesse absolutament. Per què t'ho escric  
a tu? Per què crec que té sentit que  
t'escrigui per no dir-te - res?

Volatria que et rituessis en aquest pla  
del no-res, de la sinceritat absoluta, de  
l'abandonar-se totalment a no ésser res,  
per comprendre tot el que entre nosaltres  
dos hem anat perdent l'un de l'altre.  
Tots a terra totes les paraules res que no n'hi  
hagi més, - per què no em respecte més  
i pugui comprendre que no em respecto  
ni et vull respectar. Però d'on ve aquesta  
idea del respecte?

T'adones ben bé de que em coneixem  
molt, moltíssim, l'un a l'altre, i de que,  
no obstant, no sabem res l'un de l'altre, no  
som res l'un per l'altre? Tot això és el  
que hem perdut. El respecte em ha deixat  
dir-ho tot, menys l'important. Ens hem

unit de mil maneres, però mai hem des-  
permat la confiança de l'un en l'altre.  
Ets la persona que coneix més, - i no ve's  
de tu. No hi ha res que sapiga de tu  
que s'apoi en una experiència meua, de  
que m'has estimat o m'has odiat.  
To t'he estimat (enormement, i mai  
t'ho he dit de veres) i t'he odiat, de ve-  
gades, i he volgut allunyar-me de tu,  
de vegades. Però sempre tot ha quedat  
dintre meu, ho he patit jo tot i u' he fet  
la meua obsessió solitària. Si alguns  
vegades t'ho he dit, he donat tomb  
per dir-t'ho d'una manera impersonal,  
"objectiva" (ollons, quina imbecilitat!),  
per conservar la possibilitat de continuar  
- a no dir-te res!, per por d'espantar-te  
i desfer-ho tot. Recordeu la nostra última  
conversa a l'Ateneu? Tot el que em deia,  
(i el que jo et deia) no 'era gens de  
dir una altra cosa, d'aprendre a lleu-  
çar-us, per fi!, l'un sobre l'altre i  
a estimar-us i a potre'us de tot, fins  
de nosaltres mateixos (verdire'us aquest  
respecte idiota, aquesta por infame). Per  
deixar de potre'us de nosaltres mateixos, per  
enfonsar-us de veres en el que som mu-  
tuament, en el que és necessari de l'un  
a l'altre?

Eus coneixem molt, però no som res  
l'un per l'altre. No t'adueixo gens, per

què no he vist mai res de tu. Tots  
dos estem inhibits de l'un a l'altre,  
tenim por i por inacabablement.

El nostre projecte de marxar a França!  
No varem saber nos perdre del tot en uns altres  
mateixos per perdre'ns <sup>en</sup> el projecte - ~~immarxar~~  
i marxar. Varem també <sup>concreta</sup> "objecti-  
vament". En realitat la nostra decisió no  
tenia sentit objectiu. No hi havia cap raó  
per què marxéssim. Era la nostra voluntat  
subjectiva, irracional, de marxar el que  
em havia de fer marxar. I si no varem  
marxar és per què estívem irracional-  
ment lligats per marxar junts — i, no  
obstant, de l'un a l'altre estavem també  
discutint-los objectivament. Havíem de mar-  
xar tots dos i no varem marxar per què  
no varem arribar a ésser veritablement  
dos abans de marxar. Eren tu i jo,  
que marxàvem: i no varem marxar.  
La prova és que efectivament no va-  
rem marxar, ni l'un, ni l'altre.  
No podíem marxar separats.

Si t'he escrit això ha estat per  
què crec que la teva situació davant  
meu és aquesta, la mateixa que la  
meua davant de tu. Valdria que quedés  
conjurada amb això per sempre la nostra  
vor. De la nostra desesperació verdada,  
units, en pot sortir la veritat nostra de  
la nostra vida. En aquesta confiança  
t'abraça el teu amic per